

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Cavssini Trecensis E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1626

Nilvs. Philostratus in Nilo. Descriptio XV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68724](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68724)

νικόν ιδεῖν. ἔχρησε τὸ βακχεῖσιμον ὁ χαλκός
εισδέκνυτο, ἔχρησθαι ἐδόκει. ὡς περ οἰ-
μα τὸ πραξίτελλος, ἔχρησε βακχεῖσιμον ἐγκατα-
μίξαι διωθέντι.

chantis indicabat, & furore accendi
videbatur: perinde opinor, ac
si Praxitelis baccheium ce-
strum inferere
valuisset.

Nata.

Ἄφαινα λέγει: Similiter dixit in Cupidine,
ἀφαινα δὲ ἡδρὶς ὑπεφανίστο, quanquam alia
ratio verbi ὑπεφανίστο, ἔχρησθαι. Itaque
non possum assentiri viro eruditissimo sic inter-
pretanti, vigore quodam excitabatur, mallem.

ad tactus aciem cedebat. Ita, inquit, molle, ἔχρη-
delisat um as erat, ut tangenti cedere videretur.
πρὸς ἀφαινα δούχον, D. Basilus. ἔχρη Plutar chus,
ἔχρη hic simile quidpiam desideratur. Verum,
ἔχρη germanum hunc esse sensum declarant inse-
riora, ἀφαινα τῷ χερσὶ, τὴν ἀφαινα.

CAERVS, SIVE OCCASIO.

Callistratus in Occasionis imag.

Descriptio XIV.

Παῖς ἦν ὁ Καίρως ἠθεῶν ἐκ κεφαλῆς ἐς
πόδας ἐπ' ἀνδρῶν τὸ ἦθος ἀνθ' : ἦν ἔχρη
τὴν μὲν ὄψιν ὡραῖον, σείων ἴσθλον, ἔχρη
φυρῶ ἀνάσσειν, πρὸς ὁ βέλοιο χροαλιτῶν
τὴν κομὴν ἀνεταμ. τὴν ἔχρη χροῶν εἶχεν ἀνθη-
ραν τὴν λαμπαρόνι τὸ σῶμα. τὰ ἀνθη δη-
λῶν ἦν ἔχρη Διονύσου, κατὰ τὸ πλείστον ἐμπερῆς.
τὰ μὲν γὰρ μέτωπα χάρισιν ἐσίλησε, αἰ πα-
ρεῖαι ἔχρη, εἰς ἀνθ' ἔχρη θρόνον νεοτήσι-
ον ὡραῖον, ἐπιβόλῃσιν αἰσιν ὁμομασιν ἀ-
παλὸν ἐρύθημα εἰσῆκει ἔχρη ἐπὶ τῷ σφαιρα,
ἀπ' ἀκρῶν τῶν ταρσῶν βεβηκῶς, ἐπιερωμένον
τὸ πόδε ἐπεφύκει ἔχρη οὐ νενομισμένως ἡ δριξ,
ἀλλ' ἡ μὲν κόμη κατὰ τὸ ὄφρυον ἐφ' ἔχρη,
ταῖς παρεῖαις ἐπέσσει τὸ βόσρυχα. τὰ δὲ
ὀπίσθεν ἦν τὸ κεφαλὴν πλοκάμιον ἐλεύθερα μό-
νῳ τὴν ἐκ γενέσεως βλάστῳ ἐπιερῶνται τὸ
περὶ.

CAERUS autem puer erat pubescens, & ipso
pubertatis flore, qui se vernantibus mem-
bris affuderat, gratissimus. Magna erat impri-
mis vultus dignitate, lanuginem quatiens, &
cinnnos, quos Fatonio, quocunque vellet a-
gitandos permiserat. Adhuc florido nitēbat
colore, veluti quibusdam corporis fulgetris
vernantes rolas explicaret, eratque Dionysio
maxima ex parte persimilis: at enim frons
gratius emicabat, genæ regij floris instar ru-
bentes, iuuenili decore fulgebant, ipsis oculis
gratissima quadam face ruboris accensis: stabat
autem in globo, summa pedum planta infi-
stens, qua & pinnis volucer exilire propē vi-
debat: capillus non more solito creuerat, ve-
xum coma contra supercilia repens, ad genas
cinnnum effuderat, occiput verò ca-
pillorum nexibus liberum, rarissi-
mos tantum pilos a pri-
mo ortu infitos
ostende-
bat.

N I L V S.

Philostratus in Nilo.

Descriptio XV.

Περὶ τῶν Νείλων οἱ πῆχτες ἀδύρσι πα-
ρα ξυμμέτῳ ὀνόματι. ἔχρη ὁ Νείλος

Ubi circa Nilum ludunt pueri corpo-
ris modulo cognomines: quibus Nilus sub-
Ttt 2 mo-

αὐτοῖς ὑπεργαίνονται, τὰ τε ἄλλα, καὶ ὅτι κη-
 ρύπτιον αὐτὸν ὅσθ' ἀγοπίοις προεχέθη.
 προσάγεται οὐρ, καὶ οἷον ἐρχεται αὐτῶ ἐκ τῆ
 ὑδατῶ, βρέφη ἀπαλά, καὶ μειδιώντα μετέ-
 χων δὲ σήμαι αὐτὰ, καὶ τὸ λάλω, καὶ οἱ μὲ τοῖς
 ὤμοις αὐτῶ ἐφίχοντο, οἱ δὲ τῶν πλοκάμων
 ἐκρέμανται οἱ δὲ ἀγκάλῃ ὡς χεθεύδων οἱ δὲ
 κωμάζοντι ἐπὶ τῆ σέρνῃ ἢ ἀναδιώσκοντι αὐ-
 τοῖς ἀνθη, τὰ μὲ ἀπό τῆ κόλως τὰ δὲ ἀπὸ τῆ ἀγ-
 κάλης ὡς σφάνης τὴ ἀπ' αὐτῆ διαπέκοιεν, καὶ
 καθεύδοιεν ἐπὶ τῆ ἀνθέων ἱερῶ, καὶ ἐνωδεῖς:
 ἐπιβαίνοντι ἄλλοις ἄλλω τὰ παῖδια, σείτρης
 ἕμα ταυτὶ γὰρ ἑναυλα ἐκείνη ὡ ὑδατῆ κρο-
 κόδελοι μὲ οὐρ, καὶ οἱ ποτάμοι τῆ ἵπταν, οὗς τῶ
 Νείλω τινὲς προσχεύοντι ἀποκείνται, νῦν ὅν
 βαθεία τῆ δόγη μὴ δὲ τοῖς παῖδιοις ἐμπετῆ.

mopere oblectatur, cum ob alia, tum vel ma-
 xime, quod ipsum, quantum Aegyptijs pro-
 fusus sit, enuntient; procedunt igitur, & velut
 ex ipsa aqua molles, ac ridentes progrediun-
 tur infantes: participes autem esse, & sermo-
 nis existimo. Hi quidem ipsius humeris insi-
 dent, hi à cincinnis eius suspenduntur, non
 nulli in vlnis dormiunt, alij in pectore petu-
 lanter saluunt, ipse verò tam ex sinu, quam
 ex vlnis, flores offert pusionibus, vt ex ipsis
 corollas contexant, & sacris odoribus per-
 fusi; & ex pueris alius aliò cum fistris ascen-
 dit, hac enim illi aquæ consona sunt instru-
 menta: Cæterum, crocodili, & qui à nonnul-
 lis Nilo adscribuntur, hippopotami, nunc in
 imo iacent vortice, ne pueris terrorem iacu-
 tiant.

ORPHEVS.

Philostratus in Orpheo.

Descriptio XVI.

Ορφέα τῆ μέσης, Νέξαι τῆ μέσης, καὶ τὰ μὴ μετέχοντα λόγῳ, λογο-
 ποιῶσι φασὶ πάντες. λέγει δὲ, καὶ ὁ ζω-
 γραφῶ. λέων τὸ οὐρ, καὶ οὗς αὐτῶ πησίον
 ἀκροατῆ τῆ Ορφέως, καὶ ἔλωφ, καὶ λα-
 γώς ὅσθ' ἀποσπῶν τῆ ὀρμῆς τῆ λέοντῶ,
 καὶ ὅσθ' ὅν δῆρα δεινὸς ὁ δῆρ ξυμωγελάζονται
 αὐτῶ ραδύμω, νόμ' ἴαβομοι. σὺ ἢ μὴ δὲ τῶς
 θενίνας ἀργῶς ἴδης, μὴ τοὺς μεσικοὺς, μόνον
 οἱς σκευσομῆν τοῖς ἀλσειν ἐσθ', ἀλλ' ὅρα
 μοι, καὶ τὸν κραγῆτιω κόλοϊομ, τὸν λακέρων
 αὐτῆρ, καὶ τὸ τῆ δίδος ἀετόμ. ὁ μὲ ὅσθ' ἄμ-
 φω τῶ πέρυγε ταλαντεύσας, ἢ ἑαυτῶ ἀπενῆς
 ἐς τὸ ὄρφα βλέπει, οὐδ' ὅσθ' ἐπὶ σφρόμω τῆ
 πηλῶς, πησίον ὄντῶ. οἱ ἢ ζυγλείσαντες
 τὰς γένης, ἢ ἐστὶ τῶ δέλογοντῶ, λύκοι ἢ οὐρεῖ,
 καὶ ἄρτες ἀναμῆ, ἢ τῆ δῆσῶτες. νεανιεύεται
 δέ τι, καὶ μῆρον ὁ ζωγράφῶ. δένδρα γὰρ ἀ-
 νοσάσας τῶν ῥίζων ἀκροατῆς ἀγει ταῦτα
 ὡ ὄρφῆ, καὶ περιμῆσιν αὐτῶ. πεύκη τὸ οὐρ

Orpheum Musæ filium mollissimis fidibus,
 rationis etiam expertes feras de-
 mulsisse, omnes fabulosi testantur scripto-
 res, omnium ferme pictorum colores lo-
 quuntur. Quare leo, & asper propè adsunt,
 Orpheum auscultant, & ceruus quidem, ac
 lepus minimè ab impetu leonis resiliunt, &
 quibuscunque in venatione terribilis hæc
 fera visa est, congregantur segnes, ac remissi,
 cum ipso, vt apparet, feriente. Cæterum, ne
 aues quidem inertes videris, non canoras tan-
 eum, quibus suaves modulòs condescere
 saltibus mos est: quin etiam vide cla-
 molium graceulum, & stridulam cornicem,
 & Iouis aquilam: hæc quidem qualis est, ala-
 rum librata remigijs, vt sponte sua defi-
 xis oculis Orpheum spectat, ne se ad proxi-
 mum lepasculum præda scilicet oblita con-
 uertit. Hic porro constrictis maxillis (quæ
 ars est Orphei mulcentis) & lupi, & agni pro-
 miscuè attoniti, saltatorium orbem ver-
 sant. Maius porro quiddam animosus pictor
 comminiscitur: nam arbores à radicibus auul-
 sas, ad auscultandum Orpheum ducit, atque
 ipsi